

vzdání, když před příjezdem automobilu ležel na skladištní rampě, a učinil z tohoto zjištění jediné možný závěr, že se žalobci nezdařil postihující jej důkaz, že by ztráta žoku byla nastala na dráze před jeho vydáním. Tím pozbyl žalobní nárok svého právního základu, neboť za ztrátu zboží po jeho vydání příjemci zásilky dráha již neručí. Žaloba musila býti zamítnuta, aniž bylo vůbec třeba zabývat se ještě otázkou, zda žalobní nárok nepominul opozděným ohlášením podle § 97 žel. dopr. ř.

Čís. 6742.

Chovatel zvířete, jenž ho náležitě opatřil, neručí za zavinění třetí osoby, již bylo zmařeno opatření zvířete.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 832/26.)

Pes žalovaného byl jím řádně přivázán na řetěze. Byv pak třetí osobou bez vědomí žalovaného odvázan, pokousal žalobce. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud prvního stáda důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Za poškození zvířetem zodpovídá jeho chovatel, nedokáže-li, že se postaral o potřebné opatření nebo potřebný dohled. Podle obvyklého běhu života nelze ovšem učiniti vždy takové opatření, by bylo poškození zvířetem za všech třeba nahodilých okolností vyloučeno, ale také nelze ponechat subjektivní úvaze chovatele zvířete, jaké opatření uznává potřebným, nýbrž nutno potřebnost a způsob opatření posuzovati s hlediska subjektivního a tu jest za potřebné pokládati takové opatření, jaké rozumně může býti požadováno hledíc ku povaze zvířete a k okolnostem případu. Opatřil-li žalovaný psa, byť i kousavého, takovým způsobem, jak nižší soudy zjistily, vyhověl tím své zákonné povinnosti. Byl-li žalobce přes to psem pokousán, nestalo se tak proto, že by uvázání psa na řetěze bylo bývalo opatřením nedostatečným, nýbrž proto, že pes byl osobou třetí svémocně a bez vědomí žalovaného odvázan a ze dvora odveden. Byl-li pak žalobce psem pokousán za okolností, jež by snad této třetí osobě mohly býti přičítány k vině, nelze za škodu tím způsobenou činiti zodpovědným žalovaného, neboť ten za případné zavinění této třetí osoby neručí.

Čís. 6743.

Převzal-li v původní kupní smlouvě závazek ku placení dávky z přírůstku hodnoty kupitel, dodatečnou úmluvou pak z části prodávatel, k jehož závazku přistoupily jako rukojmí třetí osoby, nejde na straně prodávatele ani rukojmí o slib darovací, vyžadující formy notářského spisu.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 1020/26.)

Žalobci koupili od Anny S-ové st. nemovitost a zavázali se původně zaplatiti celou dávku z přírůstku hodnoty. Později byla kupní smlouva změněna v ten rozum, že se prodatelka zavázala zaplatiti polovinu dávky z přírůstku hodnoty, ku kterémužto závazku přistoupili též Antonín Š. a Anna S-ová ml. Žalobci zaplatili celou dávku z přírůstku hodnoty a domáhali se zaplacení polovice na Anně S-ové st., Anně S-ové ml. a Antonínu Š-ovi. Žalovaní namítli mimo jiné, že dodatečné ujednání o dávce z přírůstku hodnoty jest vlastně darováním a že, poněvadž ke skutečnému placení nedošlo, jest k jeho platnosti třeba notářského spisu. **Procesní soud** první stolice uznal dle žaloby a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Námitka žalovaných, že v tomto případě k platnosti prohlášení ze dne 9. února 1923 je třeba notářského spisu, poněvadž jde o darování bez skutečného odevzdání, je neodůvodněna, neboť nemůže býti řeči o tom, že na straně žalovaných byl úmysl darovací, když slibovali zaplatiti polovici dávky z přírůstku hodnoty, a úmysl tento je vyloučen již samým zněním tohoto prohlášení, kterým má býti pouze změněna tržová smlouva ze dne 18. května 1922. **Odvolačí soud** napadený rozsudek potvrdil a dodal k důvodům prvního soudu; O slibu darovacím nelze mluvit ani ohledně žalované Anny S-ové st. ani ohledně spolužalovaných. U prvžalované Anny S-ové st. šlo jen o souhlasnou změnu původního ustanovení tržové (tedy úplatné) smlouvy o placení dávky z přírůstku hodnoty, u spolužalovaných pak o přistoupení jich jako rukojmí a plátců k závazku Anny S-ové st., ze změny té vzešlého. Převzetí závazku takového není, i když stane se jen z ochoty, darováním. I kdyby spolužalovaní zaplatili zažalovaný peníz, příslušel by jim vůči Anně S-ové st. nárok podle § 1358 obč. zák. U žádného ze žalovaných nešlo o akt liberality vůči žalobcům, což je předpokladem slibu darovacího a smlouvy darovací.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po stránce právní souhlasí soud dovolací s názorem soudu odvolacího, že k platnosti prohlášení ze dne 9. února 1923 nebylo potřebí formy notářského spisu, ježto nešlo o slib darovací, nýbrž u žalované Anny S-ové st. o souhlasnou změnu ustanovení tržové smlouvy ohledně placení dávky z přírůstku hodnoty. Pasivní legitimace žalované Anny S-ové st. je splněna tím, že dle zjištění soudu odvolacího druzí dva žalovaní jako její zmocněnci za ní prohlášení to podepsali a ke zmocnění jich Annou S-ovou došlo, jak nižší soudy správně uvedly a odůvodnily. U žalovaných Anny S-ové ml. a Antonína Š-a jde o závazek rukojemský ohledně závazku Anny S-ové st., tedy nikoli o akt liberality k žalobcům, jak již soud odvolací uvedl.

Čís. 6744.

Nikoliv každé trestní oznámení, jež nevedlo k výsledku, příznivému pro trestní stíhání, má v zápětí zodpovědnost udavače a jeho povinnost k náhradě škody, nýbrž jen takové oznámení, při němž udavač, po-